

Arrest

nr. 211 663 van 26 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 10 december 2015 België is binnengekomen, diende op 24 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 25 november 2015 in Griekenland (Eurodac).

1.2. Op 24 juli 2018 nam de adviseur van de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 24 juli 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 24/12/2015

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen had een persoonlijk onderhoud met u op 8 december 2017 van 9.30u tot 13.27u en op 31 mei 2018 van 14.00u tot 16.41u. U werd telkens bijgestaan door een tolk die het Dari machtig. U werd tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bijgestaan door uw advocaat Balapukayi KAMBA loco Christophe DESENFANS en tijdens het tweede persoonlijk onderhoud door uw advocaat Martine GUTANANGE loco Christophe DESENFANS.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 5 hamal 1369 (25 maart 1990). U bent Hazara van etnische origine en sjiïet van religie. U bent geboren in het dorp Kundali, district Malestan, provincie Ghazni. U woonde hier tot u drie of vier jaar oud was. Toen verhuisde u naar Nawabad in Ghazni stad. Op uw zeventiende, in 1387 (2008 – 2009), verhuisde u omwille van de algemene veiligheidsproblemen in Ghazni naar uw zus die in Kabul woonde. In Kabul volbracht u de laatste twee jaren van uw secundaire studies waar u uw diploma behaalde in 2010. Nadat u faalde voor het ingangsexamen op de universiteit ging u aan de slag als mekanieker. Later ging u aan de slag bij het Iraanse bedrijf C., eerst in de marketingafdelingen en nadien in de logistiek.

Vier maanden nadat u bij C. werkte kwam u een meisje tegen, R. genaamd. Een week nadat u haar ontmoette, spraken jullie een eerste keer af bij een vriend. Nog een week later nodigde ze u telefonisch uit voor een diner bij haar thuis. Tijdens beide gelegenheid hadden jullie seksuele betrekkingen. Toen u bij R. thuis was, werd er op de deur geklopt. Er stonden vier personen voor de deur, onder wie haar oom langs vaderszijde en de huisbaas. Na een discussie kwam u te weten dat R. gehuwd was met N., een politieagent. U werd geslagen door de bezoekers. R. en u werden beiden gearresteerd. U werd in eerste aanleg veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar. Tijdens het voeren van uw rechtszaak werd u met de dood bedreigd door N. Ook in het detentiecentrum kwam N. u bedreigen. Na drie of vier maanden bevestigde een rechtsinstantie in tweede aanleg uw straf van drie jaar. Ook tijdens deze rechtszaak werd u bedreigd door N.

Na anderhalf jaar opsluiting kwam u vrij. U ging naar het huis van uw zus. Een week na uw vrijlating werd ook R. vrijgelaten. Haar vader en moeder kwamen naar uw zus thuis en vroegen u om met R. te huwen. U weigerde. Een dag later kwamen vier of vijf mensen naar het huis van uw zus, waaronder de broer van R. en twee militairen. U werd geslagen en er werd geëist dat u zou huwen met R. Uw zus en haar man riepen, zodat uw belagers op de vlucht sloegen. Na een verblijf in het hospitaal ging u uw moeder en vader opzoeken. Uw vader wilde u echter niet meer zien omwille van uw relatie met een gehuwde vrouw. U besloot het land te verlaten. U reisde per vliegtuig naar Dubai, waar u gedurende een jaar werkte als mekanieker. Tijdens uw verblijf in Dubai kwam de broer van R. nog tweemaal langs bij uw zus in Kabul. Na een jaar in Dubai te hebben geleefd, kreeg u een document van de overheid, waarop te lezen stond dat u gedeporteerd werd naar Afghanistan. Na uw deportatie, verbleef u twee weken bij uw zus. Het was in deze periode dat u uw papieren in orde maakte om naar Europa te reizen en ook nog enkele vrienden bezocht. Op 17 aqrab 1394 (8 november 2015), reisde u via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar u aankwam op 4 december 2015 en op 24 december 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw relaas legt u uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), uw rijbewijs, uw diploma secundair onderwijs, briefverkeer van het Rode Kruis, enkele gerechtelijke documenten en een doktersbriefje voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u over de identiteit en het netwerk van R., de vrouw met wie u een relatie had, dusdanige vage verklaringen aflegt die uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw relaas volledig in het gedrang brengt.

Wanneer u gevraagd wordt om wat meer te vertellen over haar, pareert u eerst met een tegenvraag over welk aspect. Op de vraag om te vertellen wie ze is, beperkt u zich tot een korte samenvatting van uw relaas zonder haar te omschrijven: dat jullie vrienden waren, dat u niet wist dat zij gehuwd was, dat jullie steeds spraken over jullie vriendschap en seks hadden en dat u pas te weten kwam dat ze gehuwd was toen u gearresteerd werd. In feite antwoordt u tot twee maal toe naast de vraag (CGVS 2, p. 5). U weet niet of ze studies gedaan had noch of ze hobby's had. U gevraagd waarover jullie dan zoal spraken, naast jullie vriendschap, diende het antwoord schuldig te blijven. Ook op R. haar familiaal netwerk kan u geen duidelijk zicht geven. Dat is opmerkelijk, gezien jullie beweerde vriendschapsrelatie en aangezien u met heel wat familieleden van haar contact heeft gehad zoals met haar vader, moeder, broer, oom en echtgenoot. Zo blijkt u geeneens de namen van haar ouders te kennen en weet u evenmin hoeveel broers en zussen ze heeft (CGVS 2, p. 5). Gevraagd naar het werk van de vader van R., maakt u zich ervan af met de droge melding: "Ik weet niets van haar familie" (CGVS 2, p. 16). Gevraagd waar R. zich momenteel bevindt, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p. 5). Gevraagd hoe oud R. is, verklaart u: "Ze zei dat ze negentien jaar was. Ongeveer." (CGVS 2, p. 5). Gevraagd waarom u het woord "ongeveer" toevoegt, verklaart u dat u haar exacte leeftijd niet kende. Verder gevraagd, verklaart u dan weer dat R. u nooit haar leeftijd vertelde, wat dan weer tegenstrijdig is met uw eerdere verklaring. Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u louter haar leeftijd kon schatten (CGVS 2, p. 5). Uw vage verklaringen over de identiteit en het netwerk van deze vrouw doen twijfels rijzen over haar bestaan en over uw beweerde relatie met haar. Daar deze relatie de oorzaak is van uw verdere problemen, komt hierdoor ook uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang.

Uw vage en ongeloofwaardige verklaringen over uw eerste ontmoeting, doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U beschrijft uw eerste ontmoeting als "toevallig". Meer bepaald kwamen jullie elkaar tegen op straat, vroeg u aan R. haar nummer en zij gaf dit zonder enige verdere vorm van communicatie (CGVS 2, p. 3). Dat een vrouw zonder enige vorm van gesprek haar nummer zou geven aan een vreemdeling is ongeloofwaardig, te meer door de Afghaanse context waarin uw relaas zich afspeelt. Dat het bovendien om een gehuwde vrouw zou gaan, is binnen de Afghaanse culturele gewoonten zelfs ronduit ondenkbaar te noemen dat zij u zomaar haar telefoonnummer toevertrouwt. Uw verklaringen zijn ook niet gelijklopend: u stelt tijdens het eerste persoonlijke onderhoud dat zij u een week nadat jullie vriendschap begon uitnodigde (CGVS 1, p. 9) en bij uw tweede persoonlijke onderhoud verdubbelt u dat naar twee weken (CGVS 2, p. 4).

Naast uw ongeloofwaardige verklaringen over uw eerste ontmoeting, blijken ook uw verklaringen over uw laatste ontmoeting tegenstrijdig. Zo beweerde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud nog dat u R. de laatste keer zag na uw vrijlating toen zij u bezocht samen met haar ouders (CGVS 1, p. 23). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud beweert u dan weer dat u R. de laatste keer zag in de rechtbank (CGVS 2, p.13), enkele jaren voor uw vrijlating. Dat u bovendien tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud expliciet beweert dat R. wel aanwezig was bij het bezoek waarbij haar ouders u haar hand kwamen aanbieden (CGVS 1, pp. 9 en 19) en tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud pertinent beweert dat zij hierbij niet aanwezig was (CGVS 2, pp. 9 en 12), ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

Naast uw ongeloofwaardige verklaringen over de totstandkoming van jullie relatie en uw tegenstrijdige verklaringen over jullie laatste contact, zijn ook uw verklaringen over de manier waarop uw relatie met R. verder vorm kreeg na jullie kennismaking allerm minst aannemelijk. Zo verklaart u dat jullie met elkaar telefoneerden en elkaar berichten stuurden (CGVS 2, p.4). Gevraagd waarover jullie dan precies spraken, antwoordt u: "Over onze vriendschap. Veel vriendschap, niets meer" (CGVS 2, p.4), wat maar weinig concreet is. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt om jullie gesprekken wat meer toe te lichten, moet u een eerste maal het antwoord schuldig blijven en komt u bij een tweede poging niet verder dan een herhaling van wat u eerder reeds zei (CGVS 2, p.4). Ook wanneer u naar een specifieke anekdote wordt gevraagd van iets wat zij aan u vertelde, moet u elk antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p.4). Dat u er niet in slaagt om de inhoud van jullie conversaties toe te lichten, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Verder zijn ook uw ongeloofwaardige verklaringen over de avond dat u bij R. thuis ging eten van die aard dat ze uw relaas ondermijnen. Nadat jullie seksuele betrekkingen hadden, aten jullie samen (CGVS 2, pp. 4 en 5). Vervolgens werd er op de deur geklopt. U verklaart hierover: "Ze ging de deur openen en zei hallo oom". Gevraagd of R. de deur ging openen alsof dat de normaalste zaak was, antwoordt u: "Ja, het was ook een vraag voor mij waarom ze gewoon open deed. Ze dacht misschien dat we niets verkeerd deden. Ze zei gewoon hallo oom" (CGVS 1, p. 22). Dat een gehuwde vrouw in Afghanistan echter zou denken niets verkeerd te doen wanneer ze betrappt wordt met een vreemde man in haar huis, is allerm minst aannemelijk. Dat R. bovendien zonder enige terughoudendheid de deur zou openen is volstrekt ongeloofwaardig, a fortiori omdat u zich niet eens kon verstoppen zoals u zelf aangaf (CGVS 1, p. 22). Ook over de identiteit van de bezoekers die jullie die avond betrapten, legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweerde u bij DVZ nog dat het de broer van R. was die samen met drie onbekenden aan haar deur stond (Vragenlijst DVZ, punt 5). Tijdens uw persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal beweert u dan weer dat het de oom en de huisbaas van R. waren die voor de deur stonden, samen met twee onbekende mannen (CGVS 1, pp. 9 en 21). Het document van de Afghaanse rechtsinstanties dat u neerlegt ter ondersteuning van uw relaas, stelt dan weer dat het de oom en diens vrouw waren die jullie betrapten (Document 4). Doordat er bijgevolg drie tegenstrijdige versies zijn over de identiteit van de personen die jullie betrapten, wordt uw geloofwaardigheid finaal ondermijnd.

De ongeloofwaardigheid van uw relaas wordt nog versterkt wanneer u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud voor het CGVS nieuwe elementen aan uw relaas toevoegt.

Zo poneert u ineens dat u niet één, maar twee keer heeft afgesproken met R.. Over deze eerste afspraak, die bij uw vriend plaats vond en waar jullie de eerste keer seksuele betrekkingen hadden (CGVS 2, p.4), legde u noch verklaringen af voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Ook over de aard van uw relatie met R., wijzigt u koers tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud voor het CGVS. Zo heeft u het bij DVZ en tijdens het eerste persoonlijke onderhoud voor het CGVS steevast over een vriendschappelijke relatie (Vragenlijst DVZ, vraag 5; CGVS 1, pp. 9, 10) en legt u tijdens het derde persoonlijk onderhoud herhaaldelijk de nadruk op de seksuele aard van jullie relatie (CGVS 2, pp. 4, 5, 9).

Naast uw ongeloofwaardige verklaringen over uw relatie, legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over de bedreigingen van N. aan uw adres en tijdstip van het pak rammel dat u van haar broer zou gekregen hebben. Vooreerst is het opmerkelijk dat u tijdens uw verklaringen bij DVZ slechts melding maakt van één doodsb bedreiging door N.. Bovendien situeerde u bij DVZ deze bedreiging toen u in de gevangenis "Pol e Charkhi" zat. Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat de bedreigingen plaats vonden toen u nog in het detentiecenter zat en tijdens de twee rechtszaken (CGVS 1, p. 20, 21). U ontkent dat u van N. bezoek kreeg in de gevangenis van Pol e Charkhi. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, tracht u dit te verklaren door te stellen dat het detentiecenter zoals een gevangenis was (CGVS 1, p. 21). Dat u echter tijdens uw eerste interview maar sprak van één moment van bedreiging door N., in de gevangenis van Pol e Charkhi en in het eerste persoonlijke onderhoud voor het CGVS dit optrekt naar drie momenten van bedreigingen en hierbij uitdrukkelijk verklaart dat geen van deze drie plaats vond in de gevangenis van Pol e Charkhi, is onverzoenbaar. Evenmin slaagde u erin consistent te blijven inzake het tijdstip waarop u een pak rammel kreeg van de broer van R. en zijn trawanten: tijdens het eerste persoonlijke onderhoud situeert u dit in de namiddag daar waar u het tijdens het tweede onderhoud in de voormiddag plaatst (CG 1, p. 17 en CG 2, p. 10). Bijgevolg wordt ook de geloofwaardigheid van deze beweerde bedreigingen en uw beweerde ontvangen aframmeling ondermijnd.

Na uw vrijlating vertrok u naar Dubai, naar eigen zeggen omdat u uw leven vreesde (CGVS 1, p.10). Dat u er ondanks de vrees voor uw leven een zeer actief Facebookprofiel op na hield (Blauwe map, document 1), roept minstens vragen op bij uw bewering dat u verhuisde omwille van uw problemen. Op uw openbaar profiel is te zien hoe u gedurende deze periode op geregelde basis foto's plaatst op uw profiel, waarop u te zien bent op de toeristische trekpleisters in Dubai. Ook uw Afghaanse contacten waren dus op de hoogte van deze berichten (Blauwe map, document 1). De foto's worden ook telkens becommentarieerd en in vele gevallen leuk gevonden door meer dan honderd van uw Facebook-contacten (Blauwe map, document 1). De bewering dat u naar Dubai bent gevlucht uit noodzaak en uit vrees voor uw leven (CGVS 1, p.16), valt maar moeilijk te verzoenen met uw activiteiten op uw Facebook-profiel. Uw familie in Afghanistan, heeft volgens u niets te vrezen (CGVS 1, p. 14). Dat u enerzijds doodsangsten uitstaat, maar er zeker van bent dat uw familie veilig is, is een opmerkelijke vaststelling.

Tot slot strookt ook uw gedrag in de periode nadat u teruggekeerd was uit Dubai en bij uw zus in Kabul leefde niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand die doodsangsten uitstaat. U verklaart dat u in het geheim bij uw zus verbleef. Toch ging u in deze geheime periode dagelijks de straten van Kabul op om uw vrienden te bezoeken (CGVS 1, p. 12). Niet alleen is dit tegenstrijdig, het is bovendien niet het gedrag dat men zou verwachten van iemand die voor zijn leven vreest. Daarnaast verklaart u ook dat de enige bescherming die u had in deze periode uw sjaal was (CGVS 1, p. 14-15), wat ook maar weinig aannemelijk is. Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en uw gedragingen, verantwoordt u uw gedrag door te stellen dat dit maar gedurende een korte periode was (CGVS 1, p. 12), wat in schril contrast staat ten opzichte van uw beweerde angst. Bijgevolg dient besloten te worden dat uw gedrag ernstig in strijd is met uw beweerde doodsangst.

Bovenstaand geheel van vaststellingen doet besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde daden van vervolging. Bijgevolg leidt dit tot de conclusie dat u niet als vluchteling kan erkend worden.

De neergelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Uw taskara, uw diploma en rijbewijs kunnen hoogstens een indicatie zijn van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Over de brieven van het Rode Kruis dient opgemerkt te worden dat deze dateren uit 2007 en zij geen betrekking hebben op de redenen waarvoor u vervolging vreest maar een manier om in contact te treden met uw broer H.D. (O.V. (...); CG (...)) die om eigen redenen destijds Afghanistan verlaten had en naar België gekomen was (CG 1, p. 8). Het document van de rechtbank dat u neerlegt werd eerder al besproken en bevat tegenstrijdigheden ten opzichte van uw verklaringen. Tot slot stelt het doktersbriefje dat u neerlegt louter de littekens op uw lichaam vast en maakt het melding van uw verklaringen over de oorzaak hiervan. Er wordt geen uitspraak gedaan over het al dan niet correct zijn van de door u beweerde oorzaak van uw littekens. Bovendien dient te worden opgemerkt dat documenten uw relaas slechts kunnen bevestigen bij geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval bleek. Uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat frauduleuze Afgaanse documenten op eenvoudige manier te verkrijgen zijn. De neergelegde documenten kunnen uw geloofwaardigheid niet herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van

willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw broer H.D. (O.V. (...); CG (...)) destijds op 5 juni 2007 door het CGVS ook een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM");"

Verzoeker herhaalt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging heeft wegens zijn relatie met een gehuwde vrouw, die de echtgenote was van een politieagent. Hij voert aan dat hij vervolging vreest door deze agent, die zijn macht misbruikt, en de familie van de vrouw omwille van zijn politieke overtuiging, zoals bepaald in artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert verder aan dat hij afkomstig is uit Kabul en wenst aan te tonen dat er voor burgers in Kabul wel degelijk een reëel risico op ernstige schade bestaat. Doorheen de jaren gebeurden er herhaaldelijk aanslagen, waarbij burgers niet meer als *"collateral damage"* kunnen worden genoemd, zoals de bestreden beslissing stelt.

Verzoeker wijst op informatie van EASO waaruit blijkt dat het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Kabul sinds 2015 steeds hoger ligt. De Taliban en IS beschikken over een netwerk van strijders in Kabul dat hen toestaat om aanslagen te plegen. Verzoeker verwijst naar verschillende persberichten over aanslagen in Bagdad waar burgerslachtoffers vielen (onder meer verzoekschrift, stukken 4-10). Hij verwijst naar een rapport waarin wordt aangegeven dat 62% van de slachtoffers van de veiligheidsincidenten, zoals complexe aanvallen en zelfmoordaanslagen, burgers zijn (verzoekschrift, stuk 3).

Anders dan de bestreden beslissing stelt, vonden in 2017 elke maand meerdere bomaanslagen of andere gewelddadige incidenten plaats in Kabul, waarbij veel burgerslachtoffers vielen. Verzoeker citeert hiervoor uit maandelijkse informatieoverzichten (januari 2017 tot mei 2017) van ecoi.net. Hieruit blijkt dat het geweld in Kabul zelfs indien het hoofdzakelijk doelgericht is van aard, voornamelijk burgerslachtoffers maakt.

Verzoeker verwijst naar zijn tweede middel en meent dat de motivering van de commissaris-generaal onvoldoende is om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging. Hij vraagt om rekening te houden met de algemene beschikbare informatie over de rekrutering van jonge mannen door de Taliban en desgevallend *"het voordeel van de twijfel"* toe te passen. Hij vraagt tevens de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat op basis van zijn verklaringen hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken en te staven, en herhaalt dat hem *"het voordeel van twijfel"* moet worden toegekend. Hij wijst erop dat zijn verklaringen eenduidig, van goede trouw en spontaan zijn, en overeenkomen met de beschikbare landeninformatie.

Daarna gaat verzoeker algemeen in op de mogelijkheid om een subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en geeft een theoretische toelichting hieromtrent.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest")".

Verzoeker betwist de motivering in de bestreden beslissing dat zijn vluchtrelaas niet geloofwaardig is en gaat in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing.

Hij bevestigt dat hij niet vaak over haar familie, studies of hobby's heeft gesproken met R., maar voegt toe dat hij haar slechts twee weken kende voor hij werd gearresteerd en gevangengenomen. Verzoeker bevestigt verder dat R. hem haar nummer heeft gegeven, zonder dat zij elkaar kenden. Hij bevestigt tevens dat zij hem twee weken na hun eerste ontmoeting opbelde. Hij bevestigt verder dat hij R. de laatste keer zag tijdens zijn zitting in de rechtbank en veronderstelt dat er een misverstand is gebeurd met de tolk daar waar de bestreden beslissing stelt dat hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij R. de laatste keer zag met haar ouders bij hem thuis na zijn vrijlating. Verzoeker voert verder aan dat hij geen verdere toelichtingen kan geven over zijn conversaties met R. omdat hij haar slechts twee weken kende en ze elkaar twee keer zagen. Verzoeker bevestigt verder dat het de oom van R. was met de huisbaas, die R. en hem betrapten in haar woning, en niet de broer van R. Hij veronderstelt dat er een misverstand was en verduidelijkt dat de broer van R. bij het huis van zijn zus op bezoek kwam om hem te bedreigen. Verzoeker bevestigt verder de seksuele aard van zijn relatie met R. en legt uit dat hij dit tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud niet "*durfde uitleggen*". Verzoeker bevestigt verder dat hij in de rechtbank bedreigd werd en dat hij door de broer van R. in de voormiddag werd bedreigd. Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekers gedrag de periode waarin hij in Kabul was om zijn reis naar Europa voor te bereiden niet overeenstemt met zijn vrees voor vervolging, wijst verzoeker op zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij altijd begeleid op straat ging om zijn vrienden te bezoeken en enkel overdag. Verzoeker benadrukt verder dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud veel details heeft gegeven over de gevangenis waar hij verbleef omwille van zijn problemen en stelt vast dat hiermee geen rekening werd gehouden.

Hij concludeert andermaal dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende en niet draagkrachtig is en dat zijn relaas als geloofwaardig dient te worden beschouwd, indien nodig op basis van "*het voordeel van de twijfel*".

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- een uittreksel uit het rapport "*Afghanistan: "Sikkerhetssituasjonene i provinsene Kabul"*" van landinfo van 25 november 2016 (stuk 3);
- het artikel "*Attentat de Kaboul: le bilan monte à 150 morts*" van www.lemonde.fr van 6 juni 2017 (stuk 4);
- het artikel "*Kabul attack latest: 14 foreign nationals and four Afghans dead after Taliban assault on Intercontinental Hotel*" van Rahim Faiez van 21 januari 2018 (stuk 5);
- het artikel "*Bombers, gunmen attack Shia Imam Zaman mosque in Kabul*" van Al Jazeera van 26 augustus 2017 (stuk 6);
- het artikel "*31 dead in Kabul car bomb attack claimed by Taliban*" van edition.cnn.com van 25 juli 2017 (stuk 7);
- het artikel "*Kabul explosion: Suicide bombing kills at least five in blast near US embassy in Afghanistan's capital*" van www.independent.co.uk van 29 augustus 2017 (stuk 8);
- het artikel "*Kabul suicide bomber kills 48 in tuition centre attack*" van 15 augustus 2018 (stuk 9);
- het artikel "*Gunmen attack intelligence service centre in Kabul*" van Al Jazeera (stuk 10).

2.1.3. In een aanvullende nota van 9 oktober 2018 voegt de commissaris-generaal volgende documenten toe:

- de "*COI Focus, Afghanistan: Security situation Kabul city*" van Cedoca van 24 april 2018;
- een uittreksel uit het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report: Afghanistan security situation. Update*" van mei 2018;
- een uittreksel uit het EASO-rapport "*Country Guidance Afghanistan: Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat hij zich in wezen beperkt tot het herhalen van zijn vrees voor vervolging, het volharden dat zijn verklaringen eenduidig, spontaan en van goede trouw zijn en het minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal. Hiermee kan hij de motivering in de bestreden beslissing echter niet weerleggen, noch in een ander daglicht stellen.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij niet veel weet over R. en zijn gesprekken met haar niet kan toelichten omdat hij haar slechts twee weken kende, merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde dat hij een vriendschapsrelatie had met R. en dat zij seksuele betrekkingen hadden (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 13, p. 9; Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 4), zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij iets kan vertellen over R. en de conversaties die zij voerden. Verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij enkel over “*vriendschap*” spraken en over niets anders (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 4-5) zijn dan ook geheel niet aannemelijk en doen afbreuk aan zijn verklaringen over zijn relatie met R. Bovendien werd in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat hij met verschillende familieleden van R. in contact is gekomen en dat zij hem zelfs bedreigden (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 13, p. 9-10), zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker kennis heeft van het familiale netwerk van R., *quod non*. Dergelijke vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker bevestigt verder zijn verklaringen dat hij R. ontmoette op straat, dat hij haar nummer vroeg en dat zij dit zonder meer aan verzoeker heeft gegeven, doch hij gaat geheel voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat dergelijke handelswijze volstrekt ongeloofwaardig is in de Afghaanse context, zoals bevestigd wordt door de landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier, temeer daar verzoeker verklaarde dat R. gehuwd is (Landeninformatie, stuk 23, nrs. 4-6). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de seksuele aard van zijn relatie met R. bevestigt, doch verklaart dat hij dit niet “*durfde te vertellen*” tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud, wijst de Raad erop dat een verzoek om internationale bescherming op zich al een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen en ‘vrees’ kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent de vervolgingsfeiten weg te laten, temeer gezien de seksuele aard van zijn betrekkingen met R. een kernelement betreffen in verzoekers relaas.

Verzoeker beperkt zich verder in het verzoekschrift tot het bevestigen dat één van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdige verklaringen van verzoeker over (i) het tijdstip waarop R. hem belde na hun eerste ontmoeting, (ii) het tijdstip en de plaats van zijn laatste ontmoeting met R., (iii) de personen die hem en R. betrapten in haar woning en (iv) de plaats waar hij bedreigd werd door N. en (v) het tijdstip waarop de broer van R. hem bedreigde de juiste is. Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, volstaat immers niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. De Raad merkt hierbij op dat het niet ernstig is om hierbij louter hypothetische communicatieproblemen of misverstanden tijdens het persoonlijk onderhoud op te werpen, gezien verzoeker noch tijdens het eerste, noch tijdens het tweede persoonlijk onderhoud enige opmerkingen maakte over de tolk bij deze onderhouds- of tijdens het interview bij aanvang van de procedure (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 13, p. 3, 24; Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 3, 17). De door verzoeker opgeworpen vermeende misverstanden kunnen dan ook geenszins een verklaring vormen voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen.

Verzoeker kan verder niet gevolgd worden dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij enkel begeleid de straat op ging om zijn vrienden te bezoeken tijdens zijn verblijf in Kabul de laatste weken voor zijn vertrek naar België, gezien verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij alleen naar zijn vrienden ging (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 13, p. 12).

Het loutere feit dat hij enkel overdag naar zijn vrienden ging kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekers gedrag tijdens zijn verblijf in Kabul niet in overeenstemming is met de door hem ingeroepen vrees voor vervolging door de echtgenoot en familie van R. in Kabul. Dergelijke vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor vervolging.

Het loutere feit dat verzoeker veel details heeft gegeven over de gevangenis waarin hij verbleef, doet geen afbreuk aan de omstandige en pertinente motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u over de identiteit en het netwerk van R., de vrouw met wie u een relatie had, dusdanige vage verklaringen aflegt die uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw relaas volledig in het gedrang brengt.

Wanneer u gevraagd wordt om wat meer te vertellen over haar, pareert u eerst met een tegenvraag over welk aspect. Op de vraag om te vertellen wie ze is, beperkt u zich tot een korte samenvatting van uw relaas zonder haar te omschrijven: dat jullie vrienden waren, dat u niet wist dat zij gehuwd was, dat jullie steeds spraken over jullie vriendschap en seks hadden en dat u pas te weten kwam dat ze gehuwd was toen u gearresteerd werd. In feite antwoordt u tot twee maal toe naast de vraag (CGVS 2, p. 5). U weet niet of ze studies gedaan had noch of ze hobby's had. U gevraagd waarover jullie dan zoal spraken, naast jullie vriendschap, diende het antwoord schuldig te blijven. Ook op R. haar familiaal netwerk kan u geen duidelijk zicht geven. Dat is opmerkelijk, gezien jullie beweerde vriendschapsrelatie en aangezien u met heel wat familieleden van haar contact heeft gehad zoals met haar vader, moeder, broer, oom en echtgenoot. Zo blijkt u geeneens de namen van haar ouders te kennen en weet u evenmin hoeveel broers en zussen ze heeft (CGVS 2, p. 5). Gevraagd naar het werk van de vader van R., maakt u zich ervan af met de droge melding: “Ik weet niets van haar familie” (CGVS 2, p. 16). Gevraagd waar R. zich momenteel bevindt, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p. 5). Gevraagd hoe oud R. is, verklaart u: “Ze zei dat ze negentien jaar was. Ongeveer.” (CGVS 2, p. 5). Gevraagd waarom u het woord “ongeveer” toevoegt, verklaart u dat u haar exacte leeftijd niet kende. Verder gevraagd, verklaart u dan weer dat R. u nooit haar leeftijd vertelde, wat dan weer tegenstrijdig is met uw eerdere verklaring. Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u louter haar leeftijd kon schatten (CGVS 2, p. 5). Uw vage verklaringen over de identiteit en het netwerk van deze vrouw doen twijfels rijzen over haar bestaan en over uw beweerde relatie met haar. Daar deze relatie de oorzaak is van uw verdere problemen, komt hierdoor ook uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang.

Uw vage en ongeloofwaardige verklaringen over uw eerste ontmoeting, doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U beschrijft uw eerste ontmoeting als “toevallig”. Meer bepaald kwamen jullie elkaar tegen op straat, vroeg u aan R. haar nummer en zij gaf dit zonder enige verdere vorm van communicatie (CGVS 2, p. 3). Dat een vrouw zonder enige vorm van gesprek haar nummer zou geven aan een vreemdeling is ongeloofwaardig, te meer door de Afghaanse context waarin uw relaas zich afspeelt. Dat het bovendien om een gehuwde vrouw zou gaan, is binnen de Afghaanse culturele gewoonten zelfs ronduit ondenkbaar te noemen dat zij u zomaar haar telefoonnummer toevertrouwt. Uw verklaringen zijn ook niet gelijklopend: u stelt tijdens het eerste persoonlijke onderhoud dat zij u een week nadat jullie vriendschap begon uitnodigde (CGVS 1, p. 9) en bij uw tweede persoonlijke onderhoud verdubbelt u dat naar twee weken (CGVS 2, p. 4).

Naast uw ongeloofwaardige verklaringen over uw eerste ontmoeting, blijken ook uw verklaringen over uw laatste ontmoeting tegenstrijdig. Zo beweerde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud nog dat u R. de laatste keer zag na uw vrijlating toen zij u bezocht samen met haar ouders (CGVS 1, p. 23). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud beweert u dan weer dat u R. de laatste keer zag in de rechtbank (CGVS 2, p.13), enkele jaren voor uw vrijlating. Dat u bovendien tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud expliciet beweert dat R. wel aanwezig was bij het bezoek waarbij haar ouders u haar hand kwamen aanbieden (CGVS 1, pp. 9 en 19) en tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud pertinent beweert dat zij hierbij niet aanwezig was (CGVS 2, pp. 9 en 12), ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

Naast uw ongeloofwaardige verklaringen over de totstandkoming van jullie relatie en uw tegenstrijdige verklaringen over jullie laatste contact, zijn ook uw verklaringen over de manier waarop uw relatie met R. verder vorm kreeg na jullie kennismaking allerm minst aannemelijk. Zo verklaart u dat jullie met elkaar telefoneerden en elkaar berichten stuurden (CGVS 2, p.4). Gevraagd waarover jullie dan precies spraken, antwoordt u: “Over onze vriendschap.

Veel vriendschap, niets meer” (CGVS 2, p.4), wat maar weinig concreet is. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt om jullie gesprekken wat meer toe te lichten, moet u een eerste maal het antwoord schuldig blijven en komt u bij een tweede poging niet verder dan een herhaling van wat u eerder reeds zei (CGVS 2, p.4). Ook wanneer u naar een specifieke anekdote wordt gevraagd van iets wat zij aan u vertelde, moet u elk antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p.4). Dat u er niet in slaagt om de inhoud van jullie conversaties toe te lichten, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Verder zijn ook uw ongeloofwaardige verklaringen over de avond dat u bij R. thuis ging eten van die aard dat ze uw relaas ondermijnen. Nadat jullie seksuele betrekkingen hadden, aten jullie samen (CGVS 2, pp. 4 en 5). Vervolgens werd er op de deur geklopt. U verklaart hierover: "Ze ging de deur openen en zei hallo oom". Gevraagd of R. de deur ging openen alsof dat de normaalste zaak was, antwoordt u: "Ja, het was ook een vraag voor mij waarom ze gewoon open deed. Ze dacht misschien dat we niets verkeerd deden. Ze zei gewoon hallo oom" (CGVS 1, p. 22). Dat een gehuwde vrouw in Afghanistan echter zou denken niets verkeerd te doen wanneer ze betrappt wordt met een vreemde man in haar huis, is allerm minst aannemelijk. Dat R. bovendien zonder enige terughoudendheid de deur zou openen is volstrekt ongeloofwaardig, a fortiori omdat u zich niet eens kon verstoppen zoals u zelf aangaf (CGVS 1, p. 22). Ook over de identiteit van de bezoekers die jullie die avond betrapten, legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweerde u bij DVZ nog dat het de broer van R. was die samen met drie onbekenden aan haar deur stond (Vragenlijst DVZ, punt 5). Tijdens uw persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal beweert u dan weer dat het de oom en de huisbaas van R. waren die voor de deur stonden, samen met twee onbekende mannen (CGVS 1, pp. 9 en 21). Het document van de Afghaanse rechtsinstanties dat u neerlegt ter ondersteuning van uw relaas, stelt dan weer dat het de oom en diens vrouw waren die jullie betrapten (Document 4). Doordat er bijgevolg drie tegenstrijdige versies zijn over de identiteit van de personen die jullie betrapten, wordt uw geloofwaardigheid finaal ondermijnd.

De ongeloofwaardigheid van uw relaas wordt nog versterkt wanneer u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud voor het CGVS nieuwe elementen aan uw relaas toevoegt.

Zo poneert u ineens dat u niet één, maar twee keer heeft afgesproken met R. Over deze eerste afspraak, die bij uw vriend plaats vond en waar jullie de eerste keer seksuele betrekkingen hadden (CGVS 2, p.4), legde u noch verklaringen af voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Ook over de aard van uw relatie met R., wijzigt u koers tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud voor het CGVS. Zo heeft u het bij DVZ en tijdens het eerste persoonlijke onderhoud voor het CGVS steevast over een vriendschappelijke relatie (Vragenlijst DVZ, vraag 5; CGVS 1, pp. 9, 10) en legt u tijdens het derde persoonlijk onderhoud herhaaldelijk de nadruk op de seksuele aard van jullie relatie (CGVS 2, pp. 4, 5, 9).

Naast uw ongeloofwaardige verklaringen over uw relatie, legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over de bedreigingen van N. aan uw adres en tijdstip van het pak rammel dat u van haar broer zou gekregen hebben. Vooreerst is het opmerkelijk dat u tijdens uw verklaringen bij DVZ slechts melding maakt van één doodsb bedreiging door N. Bovendien situeerde u bij DVZ deze bedreiging toen u in de gevangenis "Pol e Charkhi" zat. Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat de bedreigingen plaats vonden toen u nog in het detentiecenter zat en tijdens de twee rechtszaken (CGVS 1, p. 20, 21). U ontkent dat u van N. bezoek kreeg in de gevangenis van Pol e Charkhi. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, tracht u dit te verklaren door te stellen dat het detentiecenter zoals een gevangenis was (CGVS 1, p. 21). Dat u echter tijdens uw eerste interview maar sprak van één moment van bedreiging door N., in de gevangenis van Pol e Charkhi en in het eerste persoonlijke onderhoud voor het CGVS dit optrekt naar drie momenten van bedreigingen en hierbij uitdrukkelijk verklaart dat geen van deze drie plaats vond in de gevangenis van Pol e Charkhi, is onverzoenbaar. Evenmin slaagde u erin consistent te blijven inzake het tijdstip waarop u een pak rammel kreeg van de broer van R. en zijn trawanten: tijdens het eerste persoonlijke onderhoud situeert u dit in de namiddag daar waar u het tijdens het tweede onderhoud in de voormiddag plaatst (CG 1, p. 17 en CG 2, p. 10). Bijgevolg wordt ook de geloofwaardigheid van deze beweerde bedreigingen en uw beweerde ontvangen aframmeling ondermijnd.

Na uw vrijlating vertrok u naar Dubai, naar eigen zeggen omdat u uw leven vreesde (CGVS 1, p.10). Dat u er ondanks de vrees voor uw leven een zeer actief Facebookprofiel op na hield (Blauwe map, document 1), roept minstens vragen op bij uw bewering dat u verhuisde omwille van uw problemen. Op uw openbaar profiel is te zien hoe u gedurende deze periode op geregelde basis foto's plaatst op uw profiel, waarop u te zien bent op de toeristische trekpleisters in Dubai.

Ook uw Afghaanse contacten waren dus op de hoogte van deze berichten (Blauwe map, document 1). De foto's worden ook telkens becommentarieerd en in vele gevallen leuk gevonden door meer dan honderd van uw Facebook-contacten (Blauwe map, document 1). De bewering dat u naar Dubai bent gevlucht uit noodzaak en uit vrees voor uw leven (CGVS 1, p.16), valt maar moeilijk te verzoenen met uw activiteiten op uw Facebook-profiel. Uw familie in Afghanistan, heeft volgens u niets te vrezen (CGVS 1, p. 14). Dat u enerzijds doodsangsten uitstaat, maar er zeker van bent dat uw familie veilig is, is een opmerkelijke vaststelling.

Tot slot strookt ook uw gedrag in de periode nadat u teruggekeerd was uit Dubai en bij uw zus in Kabul leefde niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand die doodsangsten uitstaat. U verklaart dat u in het geheim bij uw zus verbleef. Toch ging u in deze geheime periode dagelijks de straten van Kabul op om uw vrienden te bezoeken (CGVS 1, p. 12). Niet alleen is dit tegenstrijdig, het is bovendien niet het gedrag dat men zou verwachten van iemand die voor zijn leven vreest. Daarnaast verklaart u ook dat de enige bescherming die u had in deze periode uw sjaal was (CGVS 1, p. 14-15), wat ook maar weinig aannemelijk is. Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en uw gedragingen, verantwoordt u uw gedrag door te stellen dat dit maar gedurende een korte periode was (CGVS 1, p. 12), wat in schril contrast staat ten opzichte van uw beweerde angst. Bijgevolg dient besloten te worden dat uw gedrag ernstig in strijd is met uw beweerde doodsangst.

Bovenstaand geheel van vaststellingen doet besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde daden van vervolging. Bijgevolg leidt dit tot de conclusie dat u niet als vluchteling kan erkend worden.

De neergelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Uw taskara, uw diploma en rijbewijs kunnen hoogstens een indicatie zijn van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Over de brieven van het Rode Kruis dient opgemerkt te worden dat deze dateren uit 2007 en zij geen betrekking hebben op de redenen waarvoor u vervolging vreest maar een manier om in contact te treden met uw broer H.D. (O.V. (...); CG (...)) die om eigen redenen destijds Afghanistan verlaten had en naar België gekomen was (CG 1, p. 8). Het document van de rechtbank dat u neerlegt werd eerder al besproken en bevat tegenstrijdigheden ten opzichte van uw verklaringen. Tot slot stelt het doktersbriefje dat u neerlegt louter de littekens op uw lichaam vast en maakt het melding van uw verklaringen over de oorzaak hiervan. Er wordt geen uitspraak gedaan over het al dan niet correct zijn van de door u beweerde oorzaak van uw littekens. Bovendien dient te worden opgemerkt dat documenten uw relaas slechts kunnen bevestigen bij geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval bleek. Uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige manier te verkrijgen zijn. De neergelegde documenten kunnen uw geloofwaardigheid niet herstellen.

(...)

Tot slot dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw broer H.D. (O.V. (...); CG (...)) destijds op 5 juni 2007 door het CGVS ook een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt. Verzoekers algemene betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

De door hem toegevoegde algemene informatie (verzoekschrift, stuk 3) en de persartikels over de veiligheidssituatie in Kabul (verzoekschrift, stukken 4-10) zijn grotendeels dezelfde en liggen voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Kabul is gesteund.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Kabul als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Kabul.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP